

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Okresní soud v Liberci**, se sídlem U Soudu 540/3, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2014, čj. 56 Si 114/2013 – 20, o námitce podjatosti všech soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, vznesené žalobcem v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, pod sp. zn. 59 A 54/2014,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, Mgr. Hana Ptáčková, Mgr. Lucie Trejbalová, Mgr. Karolína Tylová, LL.M., a JUDr. Pavel Vacek **n e j s o u v y l o u č e n í** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, pod sp. zn. 59 A 54/2014.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobce požádal dne 3. 8. 2013 žalovaného o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Konkrétně žádal o zaslání „kopie rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 6 T 183/2008 (ze dne 31. 10. 2008, 12. 5. 2011 a 10. 1. 2013) a následných rozhodnutí odvolacího soudu sp. zn. 31 To 617/2008 – 501 (ze dne 25. 2. 2009) a další – JUDr. Jan Zedníček (ev. č. 06785) - § 160 odst. 2 písm. a) TZ“.

2. Žalovaný oznámil žalobci přípisem ze dne 7. 8. 2013, že výše úhrady za požadované informace činí 1800 Kč. Ke stížnosti žalobce podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona Ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 17. 3. 2014, čj. MSP-549/2013-OT-OSV/4, snížilo výši požadované úhrady na 600 Kč.

3. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2014, čj. 56 Si 114/2013 – 20, žalovaný vyrozuměl žalobce o odložení jeho žádosti ze dne 3. 8. 2013.

II.

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2014 žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci.

5. Podáním ze dne 11. 7. 2014 žalobce namítl podjatost „*Krajského soudu v Ústí nad Labem (všech soudců správního úseku)*“ a navrhl přikázání věci Krajskému soudu v Praze. Žalobce uvedl, že se v posuzované věci jedná o zpřístupnění rozhodnutí „*samotného zdejšího soudu*“. Tento soud vystupuje v souběžném podobném řízení současně i jako žalovaný [viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, čj. Nao 191/2014 – 14 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího právního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)]. Vzhledem ke vztahu tohoto soudu k posuzované věci a ke konfliktnímu poměru se žalobcem by mohlo dojít k porušení zásady nestranného a nezávislého posouzení. Žalobce se proto domníval, že jsou dány důvody možné podjatosti.

III.

6. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, předložil Nejvyššímu správnímu soudu spis k rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 8 odst. 5 s. ř. s. spolu s vyjádřením soudců úseku správního soudnictví Mgr. Hany Ptáčkové, Mgr. Lucie Trejbalové, Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a JUDr. Pavla Vacka. Soudci shodně prohlásili, že se necítí být podjatí a že k žalobci ani k posuzované věci nemají žádný osobní vztah. Dále soudci uvedli, že se nepodílejí na výkonu správy Krajského soudu v Ústí nad Labem ani na rozhodování žalovaného. Předsedkyně senátu Mgr. Trejbalová doplnila, že v řízení o žalobě žalobce na ochranu proti nečinnosti žalovaného vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočkou v Liberci, pod sp. zn. 59 A 11/2014 žalobce nevznesl žádné výhrady k soudcům správního úseku tohoto soudu. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud žalobě nevyhověl, je možné, že žalobcova námitka má souvislost s předchozím rozhodováním tohoto soudu.

IV.

7. Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že se zabýval námitkou podjatosti pouze ve vztahu k soudcům specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, protože pouze tito soudci se mohou vzhledem k obsahu žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného podílet na projednání a rozhodnutí dané věci. Podle rozvrhu práce krajského soudu pro rok 2014 jsou těmito soudci Mgr. Hana Ptáčková, Mgr. Lucie Trejbalová, Mgr. Karolína Tylová, LL.M. a JUDr. Pavel Vacek.

8. Námitka podjatosti vznesená žalobcem ve věci sp. zn. 59 A 54/2014 podáním doručeným krajskému soudu dne 11. 7. 2014 není důvodná.

9. Soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, pokud se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou také soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (§ 8 odst. 1 s. ř. s.).

10. Za poměr k věci ve smyslu citovaného ustanovení se považuje přímý zájem soudce na projednáváné věci, zejména zájem na jejím výsledku. Vyloučen by byl rovněž soudce, který by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání nebo ze

spisu. Pochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům pak mohou vedle vztahů příbuzenských a obdobných vzniknout i tehdy, je-li vztah soudce k účastníkům, popř. jejich zástupcům nepřiměřeně přátelský či naopak zjevně nepřátelský.

11. Námitka podjatosti, kterou účastník řízení může uplatnit podle § 8 odst. 5 s. ř. s., musí být zdůvodněna a účastník řízení musí uvést konkrétní skutečnosti, z nichž tvrzenou podjatost dovozuje. Rozhodnutí o vyloučení soudce totiž představuje výjimku z ústavní zásady, podle které nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudu nebo soudci a přikázána jinému soudu nebo soudci, je vyhrazen pouze pro ojedinělé případy. Soudce může být vyloučen z projednání a rozhodnutí přidělené věci jen ze skutečně závažných důvodů, které mu brání rozhodnout v souladu se zákonem nezájatě a spravedlivě.

12. Žalobce namítl, že v žádosti o informace, která je předmětem tohoto řízení, žádal mimo jiné o poskytnutí rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem. Z žádosti o informaci plyne, že se mělo jednat o rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2009, čj. 31 To 617/2008 – 501. Pro posouzení možné podjatosti soudců krajského soudu je ovšem podstatné, že žalobce nepožadoval toto rozhodnutí po Krajském soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci, ale po Okresním soudu v Liberci.

13. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, u něhož je vedeno řízení pod sp. zn. 59 A 54/2014 tedy není povinným subjektem ve věci žádosti žalobce ze dne 3. 8. 2013 o poskytnutí informací. Tato skutečnost odlišuje věc od věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí čj. Nao 191/2014 – 14, na niž žalobce poukázal. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud shledal podjatost soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem, neboť tento soud byl zároveň povinným subjektem, a tedy i žalovaným v řízení o žalobě žalobce na ochranu proti nečinnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalobu by projednávali ti soudci, kteří jsou současně adresáty aktů správy soudu, která v řízení fakticky vystupuje jako žalovaný.

14. V nyní posuzované věci Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, nevystupuje v „dvojjediné roli“ jako žalovaný a zároveň jako soud posuzující žalobu. Povinným subjektem k poskytnutí informací je žalovaný Okresní soud v Liberci, tedy odlišný soud, byť je Krajskému soudu v Ústí nad Labem instančně podřízený. Ze shora citovaného průběhu řízení (viz body 1 až 3) nelze dovodit, že by byl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, v posuzované věci zaangažován jinak než jako soud, který vede řízení o žalobě ve věci sp. zn. 59 A 54/2014.

15. Nejvyšší správní soud neshledal, že by za této situace existovaly důvody pochybovat o nepodjatosti soudců správního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci. Skutečnost, že jiný subjekt byl požádán o poskytnutí rozhodnutí vydaného Krajským soudem v Ústí nad Labem, podjatost daného soudu nezavdává. Nejvyššímu správnímu soudu je ostatně z úřední činnosti známo, že na základě jiné žádosti žalobce, než která je předmětem nyní posuzované věci, Krajský soud v Ústí nad Labem vyhověl žádosti žalobce o poskytnutí rozhodnutí ze dne 25. 2. 2009, čj. 31 To 617/2008 – 501 (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 16. 4. 2014, čj. 59 A 54/2014

– 36). Tuto skutečnost potvrdil i žalobce v kasační stížnosti, kterou podal proti citovanému rozsudku (řízení o předmětné kasační stížnosti je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 5 As 76/2014).

16. Dále žalobce spatřoval podjatost soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ve skutečnosti, že Krajský soud v Ústí nad Labem vystupuje v jiném řízení zahájeném na návrh žalobce jako žalovaný. Podle žalobce jsou proto všichni soudci správního úseku tohoto krajského soudu v „*konfliktním poměru*“ k žalobci. Ani této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

17. Skutečnost, že žalobce podal žalobu proti Krajskému soudu v Ústí nad Labem, nevede sama o sobě k závěru o podjatosti soudců tohoto soudu ve věci všech žalob, které žalobce podal. Řízení o žalobě, na nějž žalobce poukázal, je vedeno Krajským soudem v Praze, kterému byla věc přikázána usnesením Nejvyššího správního soudu čj. Nao 191/2014 – 14.

18. Obdobnou situací ve věci téhož žalobce se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 28. 5. 2014, čj. Nao 163/2014 – 29, v níž uzavřel, že „*důvodem pro vyloučení všech soudců správního úseku krajského soudu nemůže být bez dalšího skutečnost, že žalobce vede souběžně u (jiného) soudu jiný spor, v němž je žalován krajský soud, podjatost jehož soudců je namítána, a to ani tehdy, pokud se obě řízení týkají obdobné právní problematiky (§ 8 odst. 1 s. ř. s.). V těchto případech proto rovněž není bez dalšího třeba přistoupit ani k delegaci nutné podle § 9 odst. 1 s. ř. s.*“ Institut podjatosti a vyloučení soudce je totiž třeba zkoumat pouze ve vztahu ke konkrétní věci, k účastníkům či k jejich zástupcům v této věci. Pro vyloučení soudce nemůže být samo o sobě dostačující, že u (jiného) soudu probíhá řízení o jiné žalobě, v němž jako žalovaný vystupuje soud, u něhož daný soudce působí. Ostatně opačný závěr by *ad absurdum* vedl k situaci, kdy by žalobce mohl vyloučit všechny soudce určitého soudu z projednávání a rozhodování všech jeho věcí pouze tím, že podá na tento soud správní žalobu.

19. Ke stejnému názoru Nejvyšší správní soud dospěl také v jiných řízeních o námitkách podjatosti téhož žalobce, viz usnesení ze dne 3. 4. 2014, čj. Nao 118/2014 – 26, nebo ze dne 29. 4. 2014, Nao 164/2014 – 16. Názor Nejvyššího správního soudu na tuto problematiku proto musí být žalobci nepochybně znám. Opakované uplatnění téže zjevně nedůvodné námitky vzbuzuje dojem, že žalobce uplatňuje svá procesní práva pouze s cílem ztížit průběh soudního řízení, nikoliv za účelem ochrany svých veřejných subjektivních práv.

20. Žalobce neuvedl další konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly odlišné posouzení věci. Také z vyjádření soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, nevyplývá žádná skutečnost, která by mohla vést k pochybnosti o jejich nepodjatosti.

21. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, Mgr. Hana Ptáčková, Mgr. Lucie Trejbalová, Mgr. Karolína Tylová, LL.M., a JUDr. Pavel Vacek, nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u

tohoto soudu pod sp. zn. 59 Af 29/2013. Neshledal proto ani důvod pro přikázání věci jinému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. srpna 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu